

Alþingi
Erindi nr. Þ 133/703
komudagur 5.1.2007

UMBOÐSMAÐUR BARNA

Nefndasvið Alþingis
Austurstræti 8 - 10,
150 Reykjavík

Reykjavík, 29. desember 2006
Tilvísun: UB 0612/4.1.1

Efni: Frumvarp til laga um breytingu á útvarpslögum, nr. 53/2000, lögum um prentrétt, nr. 57/1956 og samkeppnislögum, nr. 44/2005, með slóðari breytingum, 58. mál.

Þar sem ofangreint frumvarp er nú til meðferðar hjá menntamálanefnd Alþingis vill umboðsmaður barna koma eftirfarandi ábendingu á framfæri.

Taka þarf til endurskoðunar 14. gr. útvarpslaga nr. 53/2000 en hún fjallar um vernd barna gegn óheimilu efni.

Í athugasemdum með frumvarpi til útvarpslaga sagði að í því væri bætt við strangari skilyrðum en áður hafi verið í útvarpslögum til verndar börnum og væru þau í samræmi við 22. gr. í tilskipun Evrópusambandsins um sjónvarpsrekstur. Við meðferð frumvarpsins á Alþingi voru gerðar breytingar á 14. gr. þess. Í nefndaráli menntamálanefndar sagði að með þeim breytingum væri: „fylgt nákvæmar orðalagi tilskipunar 89/552/EBE eins og henni hefur verið breytt með tilskipun 97/36/EB. Ákvæðið felur þannig í sér skýrari viðmið til verndar börnum“. Í breytingartillögu nefndarinnar var orðalag tilskipunarinnar hins vegar ekki tekið upp orðrétt. Þess í stað voru þrjár málsgreinar í 22. gr. tilskipunarinnar umorðaðar og steipt í tvær málsgreinar. Að mati umboðsmanns barna hafði það í för með sér að 14. gr. útvarpslaga stangast í raun á við 22. gr. tilskipunarinnar.

Í fyrsta lagi segir í 1. lið 22. gr. tilskipunarinnar að aðildarríkin skuli gera viðeigandi ráðstafanir til þess að tryggja að sjónvarpsútsendingar innihaldi ekkert dagskrárefni sem gæti haft alvarleg skaðvænleg áhrif á líkamlegan, andlegan eða siðferðilegan þroska ólögráða barna, einkum og sér í lagi efni sem felur í sér klám eða tilefnislaust ofbeldi. Í þessu ákvæði felst fortakslaut bann við útsendingu slíks dagskrárefnis. 14. gr. útvarpslaga- eins og hún er nú orðuð- heimilar hins vegar útsendingu slíks efnis utan þess dagskrártíma sem hætta er á að börn sjái viðkomandi efni enda sé

Það einungis sýnt á þann hátt að tryggt sé með tæknilegum ráðstöfunum að börn á því svæði sem útsendingin nær til muni ekki að öðru jöfnu heyra eða sjá slíkar útsendingar.

Í öðru lagi er í 2. lið 22. gr. tilskipunarinnar kveðið á um að viðeigandi ráðstafanir aðildarríkja skuli einnig ná til annars dagskrárefnis sem hættu er á að skaði líkamlegan, andlegan eða siðferðilegan þroska ólögráða barna nema þegar tryggt er, með vali á útsendingartíma eða með einhverjum tæknilegum ráðstöfunum, að ólögráða börn á því svæði, sem útsendingin nær til, muni ekki að öðru jöfnu heyra eða sjá slíkar útsendingar. Í 14. grein útvarpslaga er ekki fjallað um annað efni sem ekki er talið við hæfi barna en það sem telst alvarlega skaðvænlegt. Í þessu sambandi er rétt að benda á að í inngangi greindrar tilskipunar kemur fram (í 40. lið) að gert er ráð fyrir skýrri aðgreiningu milli dagskrárefnis sem er algerlega bannað og efnis sem leyfa má sýningar á að því tilskildu að gerðar séu viðeigandi ráðstafanir.

Í 21. gr. reglugerðar um útvarpsstarfsemi nr. 50/2002 sem ráðherra setti, m.a. með heimild í 3. mgr. 14. gr. útvarpslaga, er fjallað um vernd barna. Það ákvæði er tekið orðrétt upp úr 14. gr. laganna fyrir utan að þar segir að efni það sem þar er lýst sé óheimilt að senda út fyrir kl 23. Að mati umboðsmanns barna staðfestir reglugerðarákvæðið þann skilning að 14. gr. útvarpslaga banni aðeins að hluta útsendingar þess efnis, sem samkvæmt 1. lið 22. gr. tilskipunarinnar á að vera með öllu óheimilt að senda út og takmarkar ekki með neinum hætti útsendingu annars efnis sem ekki er talið við hæfi barna.

Þegar litið er til framkvæmdar útvarpslaganna og þess hvernig sjónvarpsstöðvar hér á landi raða niður dagskrárefni má augljóst vera að börnum er ekki búin sú vernd gegn óheimilu efni sem tilskipun 89/552/EBE eins og henni hefur verið breytt með tilskipun 97/36/EB kveður á um og augljóslega var ætlunin með frumvarpi til útvarpslaga þegar það var lagt fram.

Úr því þarf að bæta og hvetur umboðsmaður barna menntamálanefnd til þess við afgreiðslu þingmáls þessa.

Virðingarfyllst,

Ingibjörg Rafnar

Meðfylgjandi: Ljósrit af tilskipun 97/36/EB úr Stjórnartíðindum EB

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 97/36/EB

frá 30. júní 1997

um breytingu á tilskipun ráðsins 89/552/EBE um samræmingu tiltekinna ákvæða í lögum og stjórnarsýslufyrirmælum í aðildarríkjunum um sjónvarpsrekstur

EVROÞUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS Hafa,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 2. mgr. 57. gr. og 66. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. b ⁽³⁾, á grundvelli sameiginlegs texta sem sátta-nefndin samþykkti 16. apríl 1997,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Með tilskipun ráðsins 89/552/EBE ⁽⁴⁾ er skapaður lagarammi fyrir sjónvarpsrekstur á innri markaðinum.
- 2) Í 26. gr. tilskipunar 89/552/EBE segir að framkvæmdastjórnin skuli, ekki síðar en við lok fimmta árs eftir þann dag sem tilskipunin hefur verið samþykkt, leggja fyrir Evrópuþingið, ráðið og efnahags- og félagsmálanefndina skýrslu um beitingu tilskipunarinnar og, ef nauðsyn ber til, gera frekari tillögur um aðlögun hennar að þróun mála á sviði sjónvarpsreksturs.
- 3) Beiting tilskipunar 89/552/EBE og skýrslan um beitingu hennar hafa sýnt að þörf er á að kveða nánar á um tilteknar skilgreiningar og þær skyldur sem eru lagðar á aðildarríkin samkvæmt tilskipuninni.
- 4) Framkvæmdastjórnin undirstríkar í orðsendingu sinni frá 19. júlí 1994, sem ber yfirskriftina „Evrópa á leið inn í upplýsingasamfélagið — aðgerðaáætlun“, mikilvægi þess að sett séu rammaákvæði um inntak hljóð-

og myndmiðla sem gætu átt þátt í að tryggja frjálsa þjónustustarfsemi á þessu sviði í bandalaginu enda yrði í þessum ákvæðum gert ráð fyrir þeim vaxtar-möguleikum á þessu sviði, sem ný tækni gefur kost á, samhliða því að tekið yrði tillit til sérstaks eðlis hljóð- og myndefnis, ekki síst í menningarlegu og félagslegu tilliti, hvernig svo sem útsendingu þess er háttáð.

- 5) Ráðið fagnaði þessari aðgerðaáætlun á fundi sínum 28. september 1994 og lagði áherslu á þörfina á að bæta samkeppnishæfni evrópska hljóð- og myndmiðlunariðnaðarins.
- 6) Framkvæmdastjórnin hefur lagt fram grænbók um verndun ólöggráða barna og mannglegrar reisnar í tengslum við hljóð- og myndmiðlun og upplýsingaþjónustu og hefur tekið að sér að leggja fram grænbók þar sem lögð verður áhersla á menningarlega þætti þessarar nýju þjónustustarfsemi.
- 7) Rammaákvæði um þjónustustarfsemi á sviði hljóð- og myndmiðlunar verða að samræmast grundvallarmarkmiði þessarar tilskipunar sem er að skapa lagaramma um frjálsa þjónustustarfsemi.
- 8) Afar mikilvægt er að aðildarríkin grípi til aðgerða í tengslum við þjónustustarfsemi á borð við sjónvarpsútsendingar til að koma í veg fyrir að brotið sé gegn grundvallarreglum sem verða að gilda um upplýsingar og til að hindra að upp komi alvarlegt misræmi að því er varðar frjálsa þjónustustarfsemi og samkeppni.
- 9) Ríkis- og ríkisstjórnarleiðtogar, sem komu saman á fundi leiðtogaráðsins í Essen 9. og 10. desember 1994, fóru þess á leit við framkvæmdastjórnina að hún legði fram tillögu um endurskoðun á tilskipun 89/552/EBE fyrir næsta fund þeirra.
- 10) Beiting tilskipunar 89/552/EBE hefur sýnt að þörf er á að skýra nánar merkingu hugtaksins lögsaga að því er varðar notkun þess á sviði hljóð- og myndmiðlunar. Með hliðsjón af réttarframkvæmd dómstóls Evrópubandalaganna ætti staðfestuviðmiðunin að vera aðalviðmiðunin þegar ákveða á lögsögu tiltekins aðildarríkis.

⁽¹⁾ Stjttíð. EB nr. C 185, 19. 7. 1995, bls. 4 og Stjttíð. EB nr. C 221, 30. 7. 1996, bls. 10.

⁽²⁾ Stjttíð. EB nr. C 301, 13. 11. 1995, bls. 35.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 14. febrúar 1996 (Stjttíð. EB nr. C 65, 4. 3. 1996, bls. 113). Sameiginleg afstaða ráðsins frá 18. júlí 1996 (Stjttíð. EB nr. C 264, 11. 9. 1996, bls. 52) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 12. nóvember 1996 (Stjttíð. EB nr. C 362, 2. 12. 1996, bls. 56). Ákvörðun Evrópuþingsins frá 10. júní 1997 og ákvörðun ráðsins frá 19. júní 1997.

⁽⁴⁾ Stjttíð. EB nr. L 298, 17. 10. 1989, bls. 23. Tilskipuninni var breytt með aðildarlögunum frá 1994.

- 11) Samkvæmt þeim viðmiðunum, sem dómstóllinn setti í dómi sínum frá 25. júlí 1991 í *Factortame*-málinu ⁽¹⁾, tekur hugtakið staðfesta til iðkunar eiginlegrar atvinnustarfsemi með fastri starfsstöð í ótilgreindan tíma.
- 12) Ákveða má staðfestu sjónvarpsfyrirtækis með því að notast við röð hlutlægra viðmiðana, svo sem staðsetningu aðalskrifstofu þjónustuveitandans, staðinn þar sem ákvarðanir um dagskrárstefnu eru að jafnaði teknar, staðinn þar sem fram fer ritstjórn og lokafrágangur dagskrárinna sem á að senda út til almennings og staðinn þar sem verulegur hluti starfsliðsins, sem þarf til að standa að sjónvarpsrekstrinum, er staðsettur.
- 13) Tilgangurinn með því að fastsetja röð hlutlægra viðmiðana er sá að hægt sé að ákveða með óyggjandi hætti að eitt og aðeins eitt aðildarríki hafi lögsögu yfir sjónvarpsrekanda í tengslum við þá þjónustustarfsemi sem þessi tilskipun tekur til; engu að síður er rétt, að teknu tilliti til réttarframkvæmdar dómstólsins og til að forðast tilvik þar sem viðkomandi fellur utan lögsögu, að nota staðfestuviðmiðunina, í skilningi 52. gr. o.áfr. í sáttmálanum um stofnun Evrópubandalagsins, sem úrslitaviðmiðun þegar ákveða á lögsögu aðildarríkis.
- 14) Samkvæmt viðtekinni réttarframkvæmd dómstólsins ⁽²⁾ viðheldur aðildarríki réttinum til að grípa til aðgerða gagnvart sjónvarpsfyrirtæki, sem er með staðfestu í öðru aðildarríki en beinir allri eða lungunum af starfsemi sinni að yfirráðasvæði fyrrnefnda aðildarríkisins, enda hafi staðfesta verið valin með það í huga að sniðganga löggjöf sem hefði gilt um fyrirtækið hefði það verið með staðfestu á yfirráðasvæði fyrrnefnda aðildarríkisins.
- 15) Í 2. mgr. greinar F í sáttmálanum um Evrópusambandið er kveðið á um að sambandið skuli virða grundvallarréttindi, sem tryggð eru með Evrópusamningi um verndun mannréttinda og mannfrelsis, sem væru þau almennar meginreglur í lögum bandalagsins. Allar ráðstafanir, sem miða að því að takmarka móttöku og/eða hefta endurvarp sjónvarpsútsendinga og eru gerðar samkvæmt 2. gr. a í tilskipun 89/552/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun, verða að vera í samræmi við þessar meginreglur.
- 16) Nauðsynlegt er að tryggja skilvirka beitingu ákvæða tilskipunar 89/552/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun, í öllu bandalaginu til að varðveita frjálsa og sanngjarna samkeppni milli fyrirtækja í sama rekstri.
- 17) Þriðju aðilar, sem eiga beinan hlut að máli, þar á meðal ríkisborgarar annarra aðildarríkja, verða að geta staðið á rétti sínum, samkvæmt innlendum lögum, gagnvart lögbærum dómsyfirvöldum eða öðrum yfirvöldum aðildarríkisins sem hefur lögsögu yfir sjónvarpsfyrirtæki sem ekki fer að þeim innlendu ákvæðum er leiðir af beitingu tilskipunar 89/552/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.
- 18) Afar brýnt er að aðildarríkin geti gripið til ráðstafana til að vernda upplýsingaréttinn og tryggja viðtækan aðgang almennings að sjónvarpsútsendingum frá viðburðum innan lands eða utan sem hafa verulega þýðingu fyrir þegjana, til að mynda Ólympíuleikunum, heimsbikarkeppninni í knattspyrnu og Evrópumeistararamótinu í knattspyrnu. Í þessu skyni er aðildarríkjunum heimilt að gera ráðstafanir, enda samrýmist þær lögum bandalagsins, sem miða að því að setja reglur um það hvernig sjónvarpsrekendur innan lögsögu þeirra geti neytt einkaréttar á útsendingum frá slíkum viðburðum.
- 19) Nauðsynlegt er að gera ráðstafanir innan ramma bandalagsins til að forðast hugsanlega réttaróvissu og markaðsröskun og til að frjáls dreifing sjónvarpsþjónustu geti komið heim og saman við þörfina á að hindra að sniðganga megi innlendar ráðstafanir sem er ætlað að vernda réttmæta almenna hagsmuni.
- 20) Einkum er rétt að setja í þessari tilskipun ákvæði um hvernig sjónvarpsrekendur neyta einkaréttar, sem þeir kunna að hafa keypt á útsendingum frá viðburðum sem teljast hafa verulega þýðingu fyrir þegna í öðru aðildarríki en því sem hefur lögsögu yfir sjónvarpsrekendunum. Til þess að forðast spákaupmennsku með réttindi, sem gengur út á það að sniðganga innlendar ráðstafanir, er nauðsynlegt að þessi ákvæði gildi um samninga sem verða gerðir eftir birtingu þessarar tilskipunar og verða viðburði sem eiga sér stað eftir að hún kemur til framkvæmda. Þegar samningar, sem hafa verið gerðir fyrir birtingu tilskipunarinnar, eru endurnýjaðir ber að líta á þá sem nýja samninga.

⁽¹⁾ Mál C-221/89, *Queen v. Secretary of State for Transport, ex parte Factortame Ltd. and Others*, dómasafn EB 1991, I-3905, 20. mgr.

⁽²⁾ Sbr. einkum dómana í máli 33/74, *Van Binsbergen v. Bestuur van de Bedrijfsvereniging*, dómasafn EB 1974, 1299 og í máli C-23/93, *TV 10 SA v. Commissariaat voor de Media*, dómasafn EB 1994, I-4795.

- 21) Viðburðir, sem hafa verulega þýðingu fyrir þegnana þurfa, að því er þessa tilskipun varðar, að uppfylla ákveðnar viðmiðanir, með öðrum orðum að vera meiriháttar viðburðir sem almenningur í Evrópu-sambandinu eða í tilteknu aðildarríki, eða í veigamiklum hluta tiltekns aðildarríkis, hefur áhuga á og sem eru skipulagðir fyrirfram af skipuleggjanda viðburða sem hefur lagalega heimild til að selja réttindi er tengjast viðburðinum.
- 22) Í þessari tilskipun merkir „opin sjónvarpsdagskrá“ að sent er út á ríkisrás eða einkarekinni rás dagskráefni sem almenningur hefur aðgang að án þess að þurfa að greiða fyrir það umfram þær fjármögnunarleidir sem eru almennt viðteknar vegna útvarpsreksturs í hverju aðildarríki um sig (eins og afnotagjald og/eða grunnáskriftargjald að kapalkerfi).
- 23) Aðildarríkjunum er fíjálst að gera hverjar þær ráðstafanir sem þau telja réttar að því er varðar útsendingar sem koma frá þriðju löndum og uppfylla ekki skilyrðin sem mælt er fyrir um í 2. gr. tilskipunar 89/552/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun, að því tilskildu að þær séu í samræmi við lög bandalagsins og alþjóðlegar skuldbindingar þess.
- 24) Til að ryðja úr vegi hindrunum sem stafa af mismun á löggjöf einstakra ríkja varðandi stuðning við evrópsk verk eru í tilskipun 89/552/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun, ákvæði sem miða að því að samræma slíka löggjöf. Í ákvæðum af þessu tagi, sem almennt miða að því að afnema viðskiptahindr- anir, verða að vera ákvæði um samræmingu sam- keppnisskilyrða.
- 25) Enn fremur er þess krafist í 4. mgr. 128. gr. sáttmálans um stofnun Evrópubandalagsins að bandalagið taki tillit til menningarlegra þátta í aðgerðum sínum samkvæmt öðrum ákvæðum sáttmálans.
- 26) Í grænbókinni „Skipulagsmöguleikar til að efla evrópska dagskrárgerðariðnaðinn innan ramma stefnu Evrópusambandsins á sviði hljóð- og myndmiðlunar“, sem framkvæmdastjórnin samþykkti 7. apríl 1994, eru meðal annars settar fram tillögur um ráðstafanir til að kynna evrópsk verk til að ýta undir þróun á þessu sviði. MEDIA II-áætluninni, sem miðar að því að stuðla að hjálfun, þróun og dreifingu á sviði hljóð- og myndmiðlunar, er einnig ætlað að styrkja framleiðslu á evrópskum verkum. Framkvæmdastjórnin hefur lagt til að framleiðsla evrópskra verka verði einnig efl- d með föstu fyrirkomulagi á vegum bandalagsins, svo sem ábyrgðarsjóði.
- 27) Hvetja ber sjónvarpsfyrirtæki, dagskrárgerðarmenn, framleiðendur, höfundar og aðra sérfræðinga til að koma fram með skýrari hugtök og aðferðir sem miða að því að gera evrópskar leiknar kvikmyndir með alþjóðlegan áhorfendahóp í huga.
- 28) Auk þeirra atriða, sem um getur hér að framan, er nauðsynlegt að skapa skilyrði er bæta samkeppnis- hæfni dagskrárgerðariðnaðarins. Í orðsendingunum um beitingu 4. og 5. gr. tilskipunar 89/552/EBE, sem framkvæmdastjórnin samþykkti 3. mars 1994 og 15. júlí 1996 samkvæmt 3. mgr. 4. gr. í þeirri tilskipun, er komist að þeirri niðurstöðu að ráðstafanir til að kynna evrópsk verk geti stuðlað að slíkum umbótum en þær þurfi að taka tillit til þróunar á sviði sjónvarpsútsendinga.
- 29) Útsendingar á rásun, sem fara alfarið fram á öðrum tungumálum en þeim sem eru töluð í aðildarríkjunum, skulu ekki falla undir ákvæði 4. og 5. gr. Ef verulegur hluti af útsendingartíma rásarinnar fer fram á slíku tungumáli eða tungumálum skulu ákvæði 4. og 5. gr. heldur ekki gilda um þann hluta útsendingartímans.
- 30) Taka ber tillit til efnahagslegs veruleika þegar unnið er að því ná settu marki hvað varðar hlutfall evrópskra verka. Því er þörf á kerfi sem nær því marki í áföngum.
- 31) Nauðsynlegt er, með það í huga að efla framleiðslu á evrópskum verkum, að bandalagið styðji við bakið á óháðum framleiðendum, að teknu tilliti til bolmagns hvers aðildarríkis um sig á sviði hljóð- og myndmiðl- unar og þarfarinnar á að vernda þau tungumál Evrópu- sambandsins sem eru lítið útbreidd. Þegar aðildarríkin skilgreina hugtakið „óháður framleiðandi“ ber þeim að taka tilhlýðilegt tillit til ákveðinna viðmiðana eins og t.d. hver fer með eignarhald framleiðslufyrirtækisins, magns efnis sem er fengið sama sjónvarpsrekanda og hver er handhafi afleiddra réttinda.
- 32) Hvort takmarka ber tímalengd hverrar tegundar af sýningu kvikmyndaefnis í sjónvarpi er fyrst og fremst málefni sem leysa ber með samningum milli hlut- aðeigandi hagsmunaaðila eða fagmanna.
- 33) Auglýsingar um lyf handa mönnum eru háðar ákvæðum tilskipunar 92/28/EBE (1).

(1) Stjttíð. EB nr. L 113, 30. 4. 1992, bls. 13.

- 34) Ekki ber að reikna þann útsendingartíma, sem daglega er notaður í tilkynningar sjónvarpsrekanda í tengslum við eigið dagskrárefni eða stoðframleiðslu sem má rekja beint til þess eða í tilkynningar sem tengjast opinberri þjónustu eða hjálparbeiðnir líknaðstofnana sem sendar eru út án endurgjalds, inn í þann útsendingartíma sem samanlagt er leyfilegt að nota til auglýsinga og fjarkaupa á hverjum degi eða á klukkustund.
- 35) Til að forðast róskaun á samkeppni er þessi undanþága takmörkuð við tilkynningar um efni sem uppfyllir það tvíþætta skilyrði að vera bæði til stuðnings viðkomandi dagskrárefni og leiða beint af því. Hugtakið stoðframleiðsla vísar til framleiðslu sem er sérstaklega ætlað að gera áhorfendum kleift að njóta dagskrárinnar til fulls eða hafa gagnvirk áhrif á hana.
- 36) Í ljósi þess hvernig fjarkaup hafa þróast, en þau eru fjárhagslega mikilvæg starfsemi fyrir rekstraraðila í heild og raunveruleg söluleið fyrir vörur og þjónustu innan bandalagsins, er afar brýnt að breyta reglum um útsendingartíma og tryggja neytendavernd á háu stigi með því að koma á viðeigandi stöðlum um umgerð og innihald slíkra útsendinga.
- 37) Við eftirlit með framkvæmd viðeigandi ákvæða er mikilvægt að lögbær yfirvöld í einstökum löndum geti, að því er varðar rásir sem ekki eru helgaðar fjarkaupum einvörðungu, greint annars vegar á milli útsendingartíma sem er helgaður fjarkaupainnskotum, auglýsingainnskotum og annars konar auglýsingum og hins vegar útsendingartíma sem er helgaður fjarkaupaþáttum. Því er nauðsynlegt og nægjanlegt að hver þáttur sé einkenndur með sjónrænum og hljóðrænum hætti að minnsta kosti í upphafi og við lok þess.
- 38) Tilskipun 89/552/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun, gildir um rásir sem eru alfarið helgaðar fjarkaupum eða kynningum í eigin þágu, án hefðbundinna dagskrárliða eins og fréttu, íspróttu, kvikmynda, heimildapátta og leikinna þátta, en þó eingöngu að því er varðar markmið þessara tilskipana og með fyrirvara um að slíkar rásir kunni að vera felldar undir gildissvið annarra bandalagsgeringa.
- 39) Nauðsynlegt er að gera það ljóst að kynningar í eigin þágu eru sérstök tegund auglýsinga þar sem sjónvarpsrekandi vekur athygli á eigin vörum, þjónustu, dagskrá eða rásum. Einkum ber að meðhöndla kynningarbúta sem dagskrárefni ef þeir eru útdrættir úr dagskrárefni.
- Kynningar í eigin þágu er nýtt og tiltölulega óþekkt fyrirbrigði og því er hætt við að endurskoða þurfi ákvæði þar að lútandi þegar þessi tilskipun verður endurskoðuð síðar.
- 40) Nauðsynlegt er að skýra reglurnar um verndun líkamlegs, andlegs og siðferðilegs þroska ólöggráða barna. Það að komið verði á skýrri aðgreiningu milli dagskrárefnis sem er algerlega bannað og efni sem leyfa má sýningar á, að því tilskildu að gerðar séu viðeigandi tæknilegar ráðstafanir, ætti að sefa áhyggjur vegna almannaheilla sem aðildarríkin og bandalagið hafa látið í ljós.
- 41) Í engu þeirra ákvæða þessarar tilskipunar, sem varða verndun ólöggráða barna og allsherjarreglu, er þess krafist að umræddum ráðstöfunum sé komið til framkvæmda með því að forskoða efni til sjónvarpsútsendingar.
- 42) Rannsókn, sem framkvæmdastjórnin skal láta fara fram í samvinnu við lögbær yfirvöld í aðildarríkjunum, á hugsanlegum kostum og göllum þess að gerðar verði frekari ráðstafanir með það í huga að auðvelda foreldrum og forráðamönnum að hafa eftirlit með því sjónvarpsefni sem ólöggráða börn kunna að horfa á, skal meðal annars taka til þess hversu æskilegt er að:
- krefjast þess að ný sjónvarpstæki hafi tæknibúnað sem geri foreldrum eða forráðamönnum kleift að loka fyrir tiltekið dagskrárefni,
  - taka upp ákveðin matskerfi,
  - hvetja til fjölskylduvænnar dagskrár, auk annarra ráðstafana sem miða að því að uppfærða fólk og gera það meðvitaðra,
  - taka tillit til reynslu sem hefur verið aflað á þessu sviði í Evrópu og víðar og viðhorfa hagsmunaaðila eins og sjónvarpsrekenda, framleiðenda, uppeldisfræðinga, fjölmiðlafræðinga og viðkomandi samtaka,
- í því augnamiði að leggja fram viðeigandi tillögur að löggjöf og öðrum ráðstöfunum, ef með þarf fyrir eindagann sem mælt er fyrir um í 26. gr.
- 43) Rétt er að breyta tilskipun 89/552/EBE þannig að einstaklingum og löggjörðum, sem meðal annars framleiða eða selja lyfjavörur og lyfjameðferð sem einungis er unnt að fá gegn lyfseðli, sé heimilt að kosta sjónvarpsdagskrá, að því tilskildu að slík kostun sniðgangi ekki bannið við auglýsingum á lyfjavörum og lyfjameðferð sem einungis er unnt að fá gegn lyfseðli.

44) Aðferðin, sem kemur fram í tilskipun 89/552/EBE og í þessari tilskipun, hefur verið tekin upp til að koma á nauðsynlegri grunnsamhæfingu sem nægir til að tryggja frjálsa útbreiðslu sjónvarpsútsendinga innan bandalagsins. Aðildarríkjunum er áfram frjálst að setja sjónvarpsrekendum innan lögsögu sinnar nákvæmari eða strangari reglur á þeim sviðum sem falla undir þessa tilskipun, þar á meðal reglur sem geta til að mynda varðað tungumálastefnu, verndun almannahagsmuna með tilliti til hlutverks sjónvarpsins við að veita upplýsingar og bjóða upp á fræðslu-, menningar- og skemmtiefni, nauðsyn þess að standa vörð um fjölbreytni í upplýsingaiðnaðinum og fjölmiðlunum og verndun samkeppni til að koma í veg fyrir misnotkun yfirburðastöðu og/eða að yfirburðastaða skapist eða hún styrkt með samruna, samningum, yfirtöku eða sambærilegu framtaki. Þessar reglur verða að samrýmast lögum bandalagsins.

45) Leitast má við að ná því markmiði að efla framleiðslu hljóð- og myndmiðlaefnis í Evrópu í aðildarríkjunum innan rekstrarramma sjónvarpsfyrirtækja í þeim, meðal annars með því að skilgreina sérstakt hlutverk tiltekinna sjónvarpsfyrirtækja á sviði almannahagsmuna, þar á meðal þá skyldu að leggja verulegt fé af mörkum til evrópskrar framleiðslu.

46) Í grein B í sáttmálanum um Evrópusambandið segir að eitt markmiða sambandsins skuli vera að viðhalda að fullu réttarreglum bandalagsins („acquis communautaire“).

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun 89/552/EBE er breytt sem hér segir:

1. í 1. gr.:

a) bætist eftirfarandi nýr b-liður við:

„b) „sjónvarpsrekandi“: einstaklingur eða lögpersóna sem ber ritstjórnarábyrgð á samsetningu sjónvarpsdagskrár í skilningi a-liðar, sendir hana út eða lætur þriðju aðila senda hana út;“

b) verði fyrirverandi b-liður að c-lið, svohljóðandi:

„c) „sjónvarpsauglýsingar“: hvers konar tilkynningar sem sjónvarpað er gegn greiðslu eða öðru endurgjaldi, eða sjónvarpað sem tilkynningar í eigin þágu, af opinberu fyrirtæki eða einka-fyrirtæki í tengslum við verslun, viðskipti, iðn eða atvinnugrein með það fyrir augum að vekja athygli á framboði á vörum eða þjónustu, þar með talið fasteignum eða réttindum og skyldum, gegn greiðslu;“

c) verði fyrirverandi c- og d-liðir að d- og e-lið;

d) bætist eftirfarandi liður við:

„f) „fjarkaup“: bein tilboð sem sjónvarpað er til almennings með það í huga að bjóða fram vörur og þjónustu, þar með talið fasteignir eða réttindi og skuldbindingar, gegn greiðslu.“

2. Í stað 2. gr. komi eftirfarandi:

„2. gr.

1. Hvert aðildarríki um sig skal sjá til þess að allar sjónvarpssendingar, sem sendar eru út af hálfu sjónvarpsrekenda sem heyra undir lögsögu þess, samræmist ákvæðum þeirra lagabálka sem gilda um sjónvarpsútsendingar, ætlaðar almenningi í því aðildarríki.

2. Að því er þessa tilskipun varðar teljast eftirfarandi sjónvarpsrekendur heyra undir lögsögu aðildarríkis:

— þeir sem hafa staðfestu í því aðildarríki í samræmi við 3. mgr.,

— þeir sem 4. mgr. gildir um.

3. Að því er þessa tilskipun varðar telst sjónvarpsrekandi hafa staðfestu í aðildarríki í eftirfarandi tilvikum:

a) hafi sjónvarpsrekandinn aðalskrifstofu sína í því aðildarríki og séu ritstjórnarákvarðanir um dagskrá teknar í því aðildarríki;

b) ef sjónvarpsrekandinn hefur aðalskrifstofu sína í einu aðildarríki en ritstjórnarákvarðanir um dagskrá eru teknar í öðru aðildarríki telst hann hafa staðfestu í því aðildarríki þar sem verulegur hluti starfsliðsins, sem fæst við sjónvarpsútsendingarnar, starfar. Ef verulegur hluti starfsliðsins, sem fæst við sjónvarpsútsendingarnar, starfar í báðum þessum

aðildarríkjum telst sjónvarpsrekandinn hafa staðfestu í því aðildarríki þar sem aðalskrifstofa hans er. Ef verulegur hluti starfslíðsins, sem fæst við sjónvarpsútsendingarnar, starfar í hvorugu þessara aðildarríkja telst sjónvarpsrekandinn hafa staðfestu í því aðildarríki þar sem hann hóf útsendingar í samræmi við lagabálk þess aðildarríkis, að því tilskildu að hann haldi stöðugum og virkum efnahagslegum tengslum við það aðildarríki;

c) ef sjónvarpsrekandi hefur aðalskrifstofu sína í aðildarríki en ákvarðanir um dagskrá eru teknar í þriðja landi, eða öfugt, telst hann hafa staðfestu í viðkomandi aðildarríki, að því tilskildu að verulegur hluti starfslíðsins, sem fæst við sjónvarpsútsendingarnar, starfi í því aðildarríki.

4. Sjónvarpsrekendur, sem ákvæði 3. mgr. gilda ekki um, teljast heyra undir lögsögu aðildarríkis í eftirfarandi tilvikum:

a) þeir nota tíðni sem það aðildarríki lætur í té;

b) enda þótt þeir noti ekki tíðni sem aðildarríki lætur í té nota þeir gervihnattaaðstöðu sem tilheyrir því aðildarríki;

c) enda þótt þeir noti hvorki tíðni, sem aðildarríki lætur í té, né gervihnattaaðstöðu sem tilheyrir aðildarríki nota þeir jarðstöð sem staðsett er í því aðildarríki.

5. Ef ekki reynist unnt að skera úr um það í samræmi við 3. og 4. mgr. hvaða aðildarríki hefur lögsögu skal það aðildarríki teljast lögbært þar sem sjónvarpsrekandinn hefur staðfestu í skilningi 52. gr. o.áfr. í stofnsáttmála Evrópubandalagsins.

6. Þessi tilskipun skal ekki gilda um sjónvarpsútsendingar sem ætlaðar eru eingöngu til viðtöku í þriðju löndum og almenningur nær hvorki beint né óbeint í einu aðildarríki eða fleirum.“

3. Eftirfarandi grein bætist við:

„2. gr. a

1. Aðildarríkin skulu tryggja frelsi til viðtöku á sjónvarpsútsendingum frá öðrum aðildarríkjum og ekki

setja hömlur á endurútsendingar þeirra innan yfirráðasvæðis síns af ástæðum er falla undir þau svið sem eru samræmd með þessari tilskipun.

2. Aðildarríkin geta tímabundið fengið undanþágu frá ákvæðum 1. mgr., að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:

a) sjónvarpsútsending sem kemur frá öðru aðildarríki brýtur augljóslega, verulega og alvarlega gegn 1. eða 2. mgr. 22. gr. og/eða 22. gr. a;

b) á síðastliðnum tólf mánuðum hefur sjónvarpsrekandi brotið gegn ákvæðum, sem um getur í a-lið, að minnsta kosti tvívegis áður;

c) hlutaðeigandi aðildarríki hefur tilkynnt sjónvarpsrekanda og framkvæmdastjórninni skriflega um meint brot og um þær ráðstafanir sem það hyggst gera verði um endurtekningu á broti að ræða;

d) samráð við útsendingarríkið og við framkvæmdastjórnina hefur ekki leitt til friðsamlegrar lausnar innan 15 daga frá tilkynningunni sem kveðið er á um í c-lið og framhald er á meintu broti.

Framkvæmdastjórnin skal, innan tveggja mánaða frá því að henni er tilkynnt um ráðstafanir, sem gerðar hafa verið í aðildarríkinu, taka ákvörðun um það hvort ráðstafanirnar eru í samræmi við lög bandalagsins. Ef hún kemst að því að svo er ekki verður þess krafist að aðildarríkið láti af þeim hið bráðasta.

3. Ákvæði 2. mgr. hamlar ekki beitingu neinna aðferða, úrræða eða refsiaðgerða gegn þeim brotum, er hér um ræðir, í aðildarríkinu sem hefur lögsögu yfir hlutaðeigandi sjónvarpsrekanda.“

4. Í stað 3. gr. komi eftirfarandi:

„3. gr.

1. Aðildarríkjunum skal eftir sem áður heimilt að krefjast þess að sjónvarpsrekendur, sem heyra undir þeirra lögsögu, fari að nákvæmari eða strangari reglum á þeim sviðum er þessi tilskipun tekur til.

2. Aðildarríkin skulu með viðeigandi hætti sjá til þess, innan ramma löggjafar sinnar, að sjónvarpsrekendur, sem heyra undir þeirra lögsögu, fari í reynd að ákvæðum þessarar tilskipunar.

3. Ráðstafanirnar skulu fela í sér viðeigandi málsmeðferð þar sem þriðju aðilar, sem eiga beinan hlut að máli, þar á meðal ríkisborgarar annarra aðildarríkja, geta snúið sér til lögbærra dómshyrvalda eða annarra yfirvalda til að fara fram á að farið verði að ákvæðum tilskipunarinnar í reynd í samræmi við ákvæði landslaga.

3. gr. a

1. Hvert aðildarríki um sig getur gert ráðstafanir í samræmi við lög bandalagsins til að tryggja að sjónvarpsrekendur, sem heyra undir lögsögu þess, sendi ekki út í lokaðri dagskrá frá viðburðum sem það aðildarríki telur hafa verulega þýðingu fyrir þegnana og komi þannig í veg fyrir að verulegur hluti almennings í því aðildarríki hafi möguleika á að fylgjast með slíkum viðburðum í beinni útsendingu, eða seinkaðri útsendingu, í opinni sjónvarpsdagskrá. Fari aðildarríkið þessa leið skal það útbúa skrá yfir valda viðburði, innlenda jafnt sem erlenda, sem það telur að hafi verulega þýðingu fyrir þegnana. Þetta skal gert með skýrum og gagnsæjum hætti og með góðum fyrirvara. Við gerð skrárinnar skal aðildarríkið jafnframt ákveða hvort þessir viðburðir skuli sýndir að öllu leyti eða að hluta í beinni útsendingu eða, ef með þarf og almennir hagsmunir eru í húfi, að öllu leyti eða að hluta í seinkaðri útsendingu.

2. Aðildarríkin skulu þegar í stað tilkynna framkvæmdastjórninni um hverjar þær ráðstafanir sem þau hafa gert eða hyggjast gera samkvæmt 1. mgr. Innan þriggja mánaða frá slíkri tilkynningu skal framkvæmdastjórnin ganga úr skugga um að ráðstafanirnar samræmist lögum bandalagsins og tilkynna hinum aðildarríkjunum um þær. Hún skal leita álits nefndarinnar sem komið er á fót samkvæmt 23. gr. a. Hún skal tafarlaust birta upplýsingar um þær ráðstafanir, sem hafa verið gerðar, í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna* og birta heildarlista yfir þær ráðstafanir, sem aðildarríkin hafa gert, eigi sjaldnar en einu sinni á ári.

3. Aðildarríkin skulu sjá til þess, á viðeigandi hátt og innan ramma eigin löggjafar, að sjónvarpsrekendur, sem heyra undir þeirra lögsögu, neyti ekki einkaréttar sem þessir sjónvarpsrekendur hafa keypt eftir birtingardag þessarar tilskipunar þannig að það leiði til þess að verulegum hluta almennings í öðru aðildarríki sé ekki gefinn kostur á að fylgjast með viðburðum, sem umrætt aðildarríki hefur valið í samræmi við fyrri málsgreinar, í beinni útsendingu að öllu leyti eða að hluta eða, ef með þarf og almennir hagsmunir eru í húfi, seinkaðri útsendingu að öllu leyti eða að hluta í opinni sjónvarpsdagskrá eins og umrætt aðildarríki ákveður í samræmi við 1. mgr.“

5. Í 1. mgr. 4. gr. komi orðin „textavarsþjónustu og fjarkaupa“ í stað orðsins „textavarsþjónustu“.

6. Í 5. gr. komi orðin „textavarsþjónustu og fjarkaupa“ í stað orðsins „textavarsþjónustu“.

7. Ákvæðum 6. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað a-liðar 1. mgr. komi eftirfarandi:

„a) verk sem eru upprunnin í aðildarríkjunum;“;

b) í 1. mgr. bætist eftirfarandi undirliður við:

„Beiting ákvæða b- og c-liðar skal vera háð því að í viðkomandi þriðju löndum séu ekki gerðar ráðstafanir sem fela í sér mismunun gagnvart verkum sem eru upprunnin í aðildarríkjunum;“;

c) í stað 3. mgr. komi eftirfarandi:

„3. Þau verk, sem um getur í c-lið 1. mgr., eru verk sem framleiðendur með staðfestu í einu eða fleiri löndum í Evrópu, sem standa utan bandalagsins en bandalagið hefur gert samninga við á sviði hljóð- og myndmiðlunar, hafa unnið einir eða í samvinnu við framleiðendur með staðfestu í einu eða fleiri aðildarríki að því tilskildu að þessi verk séu aðallega unnin með höfundum og samverkamönnum sem eru búsettir í einu eða fleiri Evrópuríkjum.“;

d) ákvæði 4. mgr. verði að 5. mgr. og eftirfarandi málsgrein bætist við:

„4. Verk, sem eru ekki evrópsk verk í skilningi 1. mgr. en eru framleidd innan ramma tvíhliða samninga milli aðildarríkja og þriðju landa um sameiginleg framleiðsluverkefni, skulu teljast evrópsk verk að því tilskildu að meðframleiðendur innan bandalagsins standi undir meirihluta heildarframleiðslukostnaðar og að framleiðsluverkefninu sé ekki stjórnað af einum eða fleiri framleiðendum með staðfestu utan yfirráðasvæðis aðildarríkjanna.“;

e) í hinni nýju 5. mgr. komi „1. og 4. mgr.“ í stað „1. mgr.“

8. Í stað 7. gr. komi eftirfarandi:

„7. gr.“

Aðildarríkin skulu sjá til þess að sjónvarpsrekendur, sem heyra undir lögsögu þeirra, sendi ekki út kvikmyndaverk utan tímabila sem um hefur verið samið við réttihafa.“

9. Ákvæði 8. gr. falli niður.

10. Í stað 9. gr. komi eftirfarandi:

„9. gr.“

Þessi kafli tekur ekki til sjónvarpsútsendinga sem eru ætlaðar staðbundnum áhorfendahópi og eru ekki hluti af sjónvarpskerfi sem nær um allt land.“

11. Í stað fyrirsagnar IV. kafla komi eftirfarandi:

„Sjónvarpsauglýsingar, kostun og fjarkaup“.

12. Í stað 10. gr. komi eftirfarandi:

„10. gr.

1. Sjóvarpsauglýsingar og fjarkaupainnskot skulu vera auðþekkjanleg sem slík og vera algerlega aðskilin frá öðrum dagskrárliðum með sjónrænum og/eða hljóðrænum hætti.

2. Einstök auglýsinga- og fjarkaupainnskot skulu vera undantekning.

3. Við auglýsingar og fjarkaupainnskot má ekki beita tækni sem hefur áhrif neðan marka meðvitaðrar skynjunar.

4. Duldar auglýsingar og dulin fjarkaupainnskot eru bönnuð.“

13. Í stað 11. gr. komi eftirfarandi:

„11. gr.

1. Auglýsingum og fjarkaupainnskotum skal komið fyrir á milli dagskrárliða. Að uppfylltum skilyrðum 2. til 5. mgr. þessarar greinar er einnig heimilt að skjóta auglýsingum og fjarkaupainnskotum inn í dagskrárliði enda sé þess gætt að slíkt hafi ekki áhrif á framvindu þeirra og gildi, að teknu tilliti til eðlilegra hléa og til lengdar og eðlis dagskrárliðarins, né skerði rétt rétthafa.

2. Í dagskrárliðum, sem eru settir saman úr sjálfstæðum þáttum, eða í íþróttþáttum og svipuðum útsendingum með innbyggðum hléum skal auglýsingum og fjarkaupainnskotum aðeins komið fyrir á milli þátta eða í hléum.

3. Útsendingu mynd- og hljóðmiðlaverka á borð við leiknar kvikmyndir í fullri lengd og myndir gerðar fyrir sjónvarp (að undanteknum þáttaröðum, framhaldsþáttum, léttum skemmtidagskrám og heimildamyndum), sem eru lengri en 45 mínútur, má rjúfa einu sinni fyrir hvert 45 mínútna tímasteið. Heimilt er að rjúfa útsendingu öðru sinni ef útsendingartími er meira en 20 mínútnum lengri en tvö eða fleiri full 45 mínútna tímasteið.

4. Ef dagskrárliðir, aðrir en þeir sem fjallað er um í 2. mgr., eru rofnir með auglýsinga- eða fjarkaupainnskotum skulu líða að minnsta kosti 20 mínútur milli auglýsingahléa í sama dagskrárliði.

5. Ekki má birta auglýsingar eða fjarkaupainnskot í útsendingu á guðspjónustu. Ekki skal heldur rjúfa með auglýsingum eða fjarkaupainnskotum fréttir eða fréttatengda dagskrá, heimildamyndir, trúarlega dagskrárliði né barnaefni ef slíkir dagskrárliðir eru styttri en

30 mínútur. Ef áætlaður útsendingartími þeirra er 30 mínútur eða lengri skulu ákvæði fyrri málsgreina gilda.“

14. Í 12. gr. komi eftirfarandi í stað inngangsorðanna:

„Sjóvarpsauglýsingar og fjarkaupainnskot skulu ekki.“

15. Í stað 13. gr. komi eftirfarandi:

„13. gr.

Hvers kyns sjónvarpsauglýsingar og fjarkaup er varða vindlinga og aðrar tóbaksvörur skulu bönnuð.“

16. Í 14. gr. verði núverandi texti að 1. mgr. og eftirfarandi málsgrein bætist við:

„2. Fjarkaup með lyfjavörur, sem eru háðar markaðsleyfi í skilningi tilskipunar ráðsins 65/65/EBE frá 26. janúar 1965 um samræmingu ákvæða í lögum eða stjórnsýslufyrirmælum um sérlyf (°), svo og fjarkaup til lyfjameðferðar, skulu bönnuð.

(°) Stjtið. EB nr. 22, 9. 2. 1965, bls. 369. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 93/39/EBE (Stjtið. EB nr. L 214, 24. 8. 1993, bls. 22).“

17. Í 15. gr. komi eftirfarandi í stað inngangsorðanna:

„Sjóvarpsauglýsingar og fjarkaup er varða áfengi skulu háðar eftirfarandi viðmiðunarreglum.“

18. Í 16. gr. verði núverandi texti að 1. mgr. og eftirfarandi málsgrein bætist við:

„2. Fjarkaup skulu vera í samræmi við kröfur 1. mgr. og að auki skulu ólögráða börn ekki hvött til að gera kaup- eða leigusamninga um vörur eða þjónustu.“

19. Ákvæðum 17. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 2. mgr. komi eftirfarandi:

„2. Sjóvarpsdagskrár mega ekki vera kostaðar af fyrirtækjum ef meginumsvif þeirra felast í því að framleiða eða selja vindlinga og aðrar tóbaksvörur.“;

b) ákvæði 3. mgr. verði að 4. mgr. og eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3. Þegar fyrirtæki, sem meðal annars fást við að framleiða eða selja lyfjavörur og lyfjameðferð, kosta sjónvarpsdagskrá er þeim heimilt að kynna nafn eða ímynd fyrirtækisins en ekki einstakar lyfjavörur eða lyfjameðferðir sem einungis er unnt að fá gegn lyfseðli í aðildarríkinu sem hefur lögsögu yfir sjónvarpsrekandanum sem um ræðir.“

20. Í stað 18. gr. komi eftirfarandi:

„18. gr.

1. Hlutfall útsendingartíma, sem helgað er fjarkaupa- og auglýsingainnskotum og öðrum gerðum auglýsinga, að undanskildum fjarkaupaþáttum í skilningi 18. gr. a, má ekki fara yfir 20% daglegs útsendingartíma. Útsendingartími auglýsingainnskota má ekki fara yfir 15% af daglegum útsendingartíma.

2. Hlutfall auglýsinga- og fjarkaupainnskota á tiltekinni klukkustund má ekki fara yfir 20%.

3. Að því er þessa grein varðar telst eftirfarandi ekki til auglýsinga:

— tilkynningar frá sjónvarpsrekanda í tengslum við hans eigin dagskrárefni og stoðframléiðslu sem leiðir beint af því efni,

— tilkynningar sem varða opinbera þjónustu og hjálparbeiðnir líknaðstofnana sem sendar eru út endurgjaldslaut.“

21. Eftirfarandi grein bætist við:

„18. gr. a

1. Fjarkaupaþættir, sendir út á rásum sem eru ekki helgaðar fjarkaupum eingöngu, skulu standa yfir í minnst 15 mínútur órofið.

2. Hámarksfjöldi slíkra þátta á dag skal vera átta. Heildarlengd þeirra skal ekki vera meiri en þrjár klukkustundir á dag. Þeir skulu vera skýrt auðkenndir sem fjarkaupaþættir með sjónrænum og hljóðrænum hætti.“

22. Í stað 19. gr. komi eftirfarandi:

„19. gr.

Ákvæði I., II., IV., V., VI., VI. a og VII. kafla skulu gilda að breyttu breytanda um rásir sem eingöngu eru helgaðar fjarkaupum. Auglýsingar skulu leyfðar á slíkum rásum innan þeirra daglegu marka sem kveðið er á um í 1. mgr. 18. gr. Ákvæði 2. mgr. 18. gr. skulu ekki gilda.“

23. Eftirfarandi grein bætist við:

„19. gr. a

Ákvæði I., II., IV., V., VI., VI. a og VII. kafla skulu gilda að breyttu breytanda um rásir sem eingöngu eru helgaðar kynningum í eigin þágu. Aðrar gerðir auglýsinga skulu leyfðar á slíkum rásum innan þeirra marka sem kveðið er á um í 1. og 2. mgr. 18. gr. Einkum þetta ákvæði skal háð endurskoðun í samræmi við 26. gr.“

24. Í stað 20. gr. komi eftirfarandi:

„20. gr.

Með fyrirvara um ákvæði 3. gr. geta aðildarríkin, að teknu tilhlýðilegu tilliti til laga bandalagsins, mælt fyrir um önnur skilyrði en þau sem kveðið er á um í 2. til 5. mgr. 11. gr. og í 18. gr. og 18. gr. a varðandi útsendingar sem einungis eru ætlaðar innlenda yfirráðasvæðinu og almenningur getur ekki tekið á móti, hvorki beint né óbeint, í einu eða fleiri öðrum aðildarríkjum.“

25. Ákvæði 21. gr. falli niður.

26. Í stað yfirskriftar V. kafla komi eftirfarandi:

„Verndun ólöggráða barna og allsherjarregla“.

27. Í stað 22. gr. komi eftirfarandi:

1. Aðildarríkin skulu gera viðeigandi ráðstafanir til þess að tryggja að sjónvarpsútsendingar sjónvarpsrekenda, sem heyra undir lögsögu þeirra, innihaldi ekkert dagskrárefni sem gæti haft alvarleg skaðvænleg áhrif á líkamlegan, andlegan eða siðferðilegan þroska ólöggráða barna, einkum og sér í lagi dagskrárefni sem felur í sér klám eða tilefnislaust ofbeldi.

2. Ráðstafanimar, sem kveðið er á um í 1. mgr., skulu einnig ná til annars dagskrárefnis sem hætta er á að skaði líkamlegan, andlegan eða siðferðilegan þroska ólöggráða barna nema þegar tryggt er, með vali á útsendingartíma eða með einhverjum tæknilegum ráðstöfunum, að ólöggráða börn á því svæði, sem útsendingin nær til, muni ekki að öðru jöfnu heyra eða sjá slíkar útsendingar.

3. Enn fremur skulu aðildarríkin sjá til þess, þegar slíkt dagskrárefni er sent út ólæst, að á undan því fari hljóðræn viðvörðun eða að það sé auðkennt með sjónrænu merki allan tímann sem útsending stendur yfir.“

28. Eftirfarandi grein bætist við:

„22. gr. a

Aðildarríkin skulu sjá til þess að útsendingar kyndi ekki undir hatri á grundvelli kynþátta, kynferðis, trúarskoðana eða þjóðernis.“

29. Eftirfarandi grein bætist við:

„22. gr. b

1. Framkvæmdastjórnin skal leggja sérstaka áherslu á beitingu ákvæða þessa kafla í skýrslunni sem kveðið er á um í 26. gr.

2. Framkvæmdastjórnin skal, innan árs frá birtingardegi þessarar tilskipunar, í samvinnu við lögbær yfirvöld í aðildarríkjum, láta fara fram athugun á

hugsanlegum kostum og göllum þess að gerðar verði frekari ráðstafanir með það í huga að auðvelda foreldrum og forráðamönnum að hafa eftirlit með því sjónvarpsefni sem ólöggráða börn kunna að horfa á. Athugunin skal meðal annars taka til þess hversu æskilegt er að:

- krefjast þess að ný sjónvarpstæki hafi tæknibúnað sem geri foreldrum eða forráðamönnum kleift að loka fyrir tiltekið dagskrárefni,
- taka upp ákveðin matskerfi,
- hvetja til fjölskylduvænnar dagskrár, auk annarra ráðstafana sem miða að því að uppfærða fólk og gera það meðvitaðra,
- taka tillit til reynslu sem hefur verið aflað á þessu sviði í Evrópu og víðar og viðhorfa hagsmunaaðila, eins og sjónvarpsrekenda, framleiðenda, uppeldisfræðinga, fjölmiðlafræðinga og viðkomandi samtaka.“

30. Í stað 1. mgr. 23. gr. komi eftirfarandi:

„1. Hver einstaklingur eða lögpersóna skal hafa rétt til andsvara eða jafngilda úrræða, án tillits til þjóðernis, hafi lögmætir hagsmunir hans, einkum orðspor og mannorð beðið hnekki af því að rangt hafi verið farið með staðreyndir í sjónvarpsdagskrá, samanber þó önnur ákvæði sem samþykkt hafa verið af aðildarríkjunum samkvæmt einkamálarétti, stjórnskipunar- eða hegningarlögum. Aðildarríkin skulu sjá til þess að ekki sé hindrað með ósanngjörnum reglum eða skilyrðum að aðilar neyti í raun réttarins til andsvara eða jafngilda úrræða. Andsvörin skulu send út innan hæfilegs tíma frá því að rök eru færð fyrir beiðninni og á þeim tíma og með þeim hætti sem hæfir þeirri útsendingu sem beiðnin tekur til.“

31. Eftirfarandi nýr VI. kafli a bætist við á eftir 23. gr.:

„VI. KAFLI a

Tengslanefnd

23. gr. a

1. Tengslanefnd skal komið á fót á vegum framkvæmdastjórnarinnar. Hún skal skipuð fulltrúum lögbærra yfirvalda í aðildarríkjunum. Fulltrúi framkvæmdastjórnarinnar skal gegna formennsku í nefndinni og hún skal koma saman annaðhvort að frumkvæði hans eða að beiðni sendinefndar aðildarríkis.

2. Verkefni þessarar nefndar skulu vera að:

- a) auðvelda framkvæmd þessarar tilskipunar í raun með reglulegu samráði um vandamál sem lúta að

beitingu hennar, einkum með tilliti til beitingar 2. gr., svo og um önnur málefni sem álitid er gagnlegt að höfð séu skoðanaskipti um;

- b) skila að eigin frumkvæði eða samkvæmt beiðni framkvæmdastjórnarinnar álitu um beitingu aðildarríkjanna á ákvæðum þessarar tilskipunar;
- c) vera vettvangur skoðanaskipta um það hvaða mál beri að taka fyrir í skýrslum þeim sem aðildarríkjunum ber að skila samkvæmt 3. mgr. 4. gr., um aðferðafræði við skýrslugerðina, um skipunarbréf vegna óháðu rannsóknarinnar sem um getur í 25. gr. a, um mat á tilboðum í framkvæmd hennar og um rannsóknina sjálfa;
- d) ræða niðurstöður reglulegs samráðs framkvæmdastjórnarinnar við fulltrúa sjónvarpsfyrirtækja, framleiðenda, neytenda, framleiðenda búnaðar, þjónustuveitenda og verkafélaga auk hinna skapandi stétta;
- e) auðvelda upplýsingaskipti milli aðildarríkjanna og framkvæmdastjórnarinnar um stöðu og þróun eftirlits með sjónvarpsútsendingum, með tilliti til stefnu bandalagsins á sviði hljóð- og myndmiðlunar, svo og til þeirra tæknínýjunga sem máli skipta;
- f) vera vakandi yfir hverri þeirri þróun á þessu sviði sem gagnlegt virðist að eiga skoðanaskipti um.“

32. Eftirfarandi grein bætist við:

„25. gr. a

Frekari endurskoðun, eins og kveðið er á um í 4. mgr. 4. gr., skal fara fram fyrir 30. júní 2002. Í henni skal tekið tillit til óháðrar athugunar á áhrifum fyrirhugaðra ráðstafana bæði á vettvangi bandalagsins og einstakra aðildarríkja.“

33. Í stað 26. gr. komi eftirfarandi:

„26. gr.

Eigi síðar en 31. desember 2000, og á tveggja ára fresti eftir það, skal framkvæmdastjórnin leggja fyrir Evrópuþingið, ráðið og efnahags- og félagsmálanefndina skýrslu um beitingu þessarar tilskipunar og, ef nauðsyn ber til, gera frekari tillögur um aðlögun hennar að þróun mála á sviði sjónvarpsreksturs, einkum með tilliti til nýlegra tækniframfara.“

2. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 31. desember 1998. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Lúxemborg 30. júní 1997.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J. M. GIL-ROBLES

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

A. NUIS

forseti.